

[Mogens Fog.]

rettet nogen Forespørgsel til den højtærede Undervisningsminister. Men Frk. Nordentoft er ikke alene en Modstander af Svangerskabsafbrydelser, hun ønskede ogsaa, da hun nu var gravid, at blive Moder. Atter stod hun over for et Valg. Hun kunde tage Orlov under et falsk Paaskud. Var det end senere blevet kendt, hvad der var den egentlige Aarsag, vilde der næppe være blevet rejst en offentlig Debat i den Anledning. Hun kunde have indgaaet et Proforma-Ægteskab for en kort Tid. Naar jeg nævner denne Mulighed, er det ikke grebet ud af Luften. Fra en af Lederne af Aktionien imod hende er det faktisk blevet hende tilbudt at afbløse Aktionien, saafremt hun vilde indgaa et Proforma-Ægteskab. Havde hun gjort det, var der altsaa heller ikke rejst nogen Storm imod hende, rejst nogen Debat om, hvorvidt hele Grundlaget for vor Skole her i Landet er blevet rystet.

I Stedet for at gøre dette valgte hun, ikke at raabe sin Tilstand ud over Landet — det er usandt, naar det er blevet paastaet ogsaa her i Dag —, men hun valgte fortroligt at meddele sine Medarbejdere den egentlige Grund til, at hun søgte Fritagelse for Arbejdet. Det var ingen Demonstration. Det var hendes Ærlighed, hendes Afsky for Luskeri, som betingede dette Skridt, og det var ikke hende, men indiskrete, nævenyttige Personer blandt de indviede, som stod op paa Møddingen og galede Sandheden ud over hele Landet. Og da hun saa blev belejret af Interviewere, sagde hun sin ærlige Mening, ikke alene om den ugifte Kvindes Ret, men — det beder jeg det høje Tings Medlemmer være opmærksomme paa — ogsaa om Ægteskabet som den grundlæggende Faktor i vort Samfundsliv.

Derfor er det forkert, naar det er blevet paastaet, at Skoleinspektør Frk. Nordentoft har villet kæmpe for en helt ny Moral. Hun har ikke paa nogen Maade sagt, at det var ønskeligt, at ugifte Kvinder i større Tal, end det nu sker, fik Børn, men hun har sagt og hævdet, at naar ugifte Kvinder blev svangre og gennemførte deres Svangerskab, skulde det ikke komme til at skade dem i deres samfundsmæssige Position.

Overalt i denne Sag staar Hykleri, Kravet om Lusk og Fortielse over for en ærlig og aaben Vedkenden sig sine Handlinger. Skulde det være sundere for Moralbelæringen blandt Katrinedalsskolens Elever at indtage denne første Holdning, Opfordringen til Fortielse, og dette Standpunkt, at blot der ikke bliver talt om Sagen, er der intet alvorligt sket? Skulde dette være

sundere for Katrinedalsskolens Elever, end at Frk. Nordentoft kan fortsætte sin Virksomhed?

Aarhundreders Moralbelæring af de unge paa Kristendommens Grund har ikke hindret, at Børn stadig fødes uden for Ægteskabet. Mon ikke en aaben og vederhæftig Belæring om Livet, som det er, baade om dets Regler, som vi altsaa paa dette Omraade kan enes om, og om dets Undtagelser, skulde danne en sundere Basis for Ungdommens Sejlads mellem Skærene end blind og farisæisk Fordømmelse? Hvis vi i Dag vælger at støtte den foreslaaede Dagsorden, maa vi vide, at vi samtidig yder en Tribut til en ussel Dobbeltmoral i vort Samfund.

Jørgen Jørgensen: Det er egentlig med Ubehag, jeg tager Ordet i denne Debat, fordi Sagen har en saa personlig Karakter, men ved den Stilling, som Skoleinspektør Frk. Nordentoft har taget, og efter den Afgørelse, Københavns Skoledirektion har truffet, kan det ikke undgaas, at Spørgsmaalet om Skoleinspektør Frk. Nordentofts Stilling i den danske Folkeskole ikke længere er en Privatsag, men et principielt Spørgsmaal af betydelig Rækkevidde.

Jeg anser den Afgørelse, som Københavns Skoledirektion har truffet, for meget uheldig. At det er en daarlig Løsning af Sagen, giver Direktionen selv Bevis for, naar den meddeler Lærere og Forældre, at de kan tage andre Steder hen, og at Direktionen endda vil være dem behjælpelig med at ordne Fraflytningen. Det har ellers været Opfattelsen, at Skolerne havde man for Børnenes Skyld, men her synes man at være af den Opfattelse, at Inspektøren skal blive uden Hensyn til, hvad Forældrene mener. Og da Direktionen maa erkende, at der er et og andet i Forældrenes Synspunkter vedrørende Inspektørens Forhold, som man ikke kan se bort fra, siger man, at saa maa Børnene flytte. Og paa samme Maade siger man til Lærerne: Hvis I ikke er tilfredse med de nye Principper paa dette vigtige, afgørende Omraade inden for Skolen, som her er forfægtet, saa skal vi hjælpe jer til at flytte andre Steder hen.

Den Stilling vil vise sig i sin praktiske Ordning at være helt umulig at fastholde. Der er jo ikke Overflod paa Skoler i København, og hvis Børnene i stort Tal flytter fra Katrinedalsskolen, vil det blive vanskeligt at skaffe Plads andre Steder. Jeg ved heller ikke, hvordan man vil stille sig, hvis man faar det Forhold, at Børnene kommer til en Skole, f. Eks. Katrinedalsskolen, fordi man